

ся увѣрява на когото срѣщне; нѣ чини ми ся че васъ ва не срѣщамъ за пръвѣ пътъ. — Азъ съмь единъ пълководецъ, непознавающъ ни единого отъ фамилія-та си; отхраненъ съмь въ Калабръ отъ единъ рыбаръ, кого-то мыслѣхъ за баща. Като станяхъ на шестнадесять години, рыбаръ-тъ ми яви че не ми е родителъ. Слѣдъ нѣколко врѣме, единъ челоувѣкъ облеченъ въ чърно донесе ми едно писмо. Отворихъ го. То бѣше отъ майка ми, която не познавахъ, и която не бѣхъ видѣлъ освѣтъ на сѣнь, и не бѣхъ разумѣлъ освѣтъ че бѣше добросърдечна, нежна и хубава като васъ! Писмо-то мя научи, безъ да ми яви нѣкакво име, че бѣхъ отъ благородна фамилія, и че майка ми была много злощастна. Бѣдна майка!

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Добрій Дженаро!

ДЖЕНАРО.

Отъ този день, азъ прѣдприехъ да пътешествувамъ въ качество на войникъ; понеже като помислихъ че съмь отъ знатна фамилія, поискахъ и азъ самъ да ся упознаѣхъ съ ювачество. Изходихъ тѣй цѣлжъ Италіѣ. И на края на всѣкы мѣсець, гдѣ-то и да бѣхъ получвахъ се по едно писмо отъ майка си всегда съ сѣщій бързоходець. Той ми прѣдава писмо-то, зема отговоръ отъ мене и си отива; нѣ нити той мене говори, нити азъ нему; понеже е глухъ и пѣмъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

И тѣй, ты незнаешъ нищо за фамилія-та си.